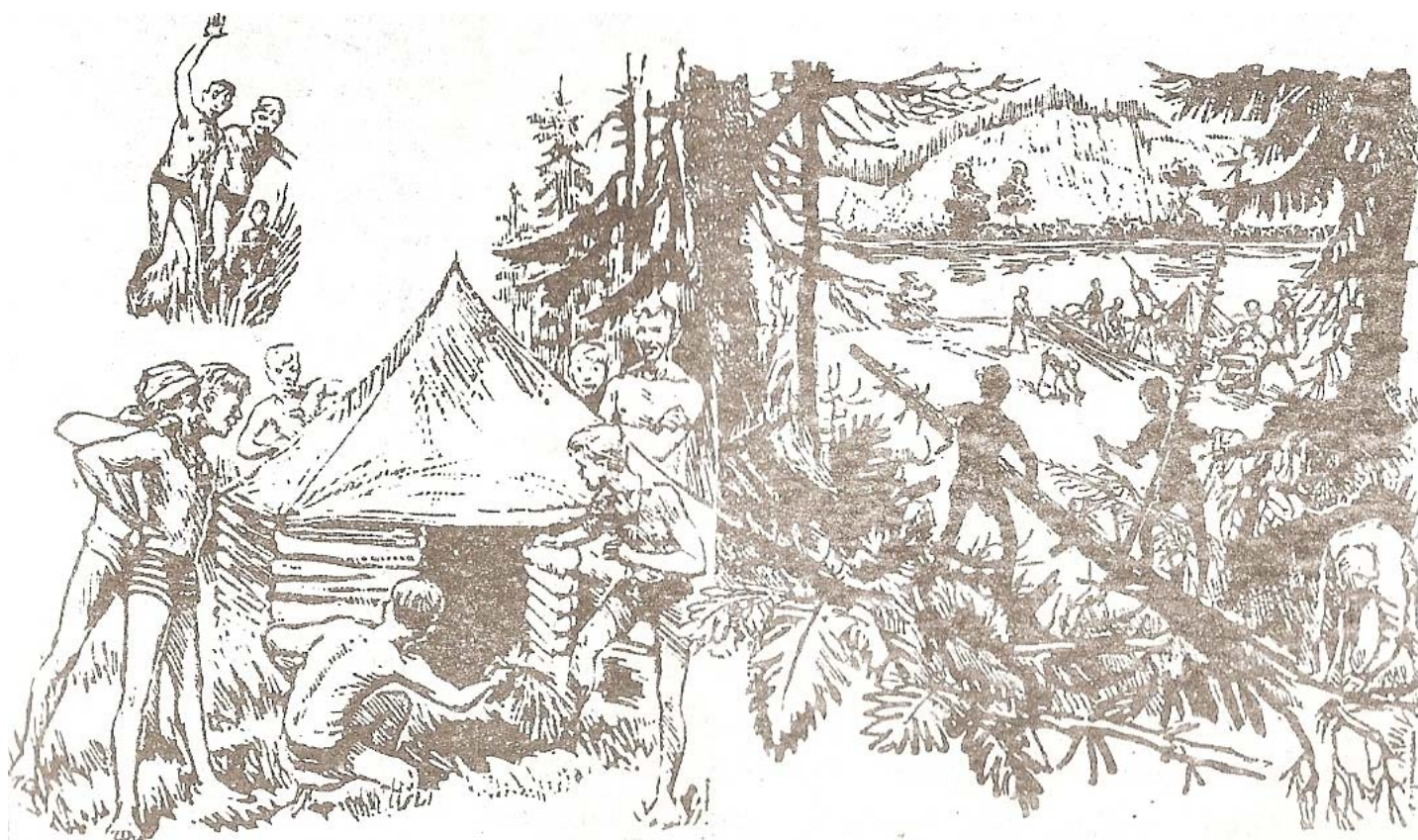

časopis skautského střediska

Blaník

69. číslo

září 2010

SPECIÁL

20 let střediska,

20 let časopisu

Milí čtenáři,

právě držíte v rukou poměrně netradiční číslo našeho střediskového časopisu vydané k příležitosti oslav 20. výročí znovuoobnovení činnosti střediska Blaník. 20 let ovšem neslaví jen středisko, ale také tento časopis...

Za 20 let bylo vydáno 69 čísel a popsáno přes 1 200 stran, což je bezpochyby úctyhodné. Ačkoliv časopis by samozřejmě nevznikl bez přispění členů střediska, dovolím si zde obzvláště poděkovat všem těm, kteří se za ty roky vystřídali v redakci. Dali – Michal Vondráček, Katka Pšeničková, Pavel Hobza, Jana Novotná, A + L Cuhrovy, Kamil a v neposlední řadě také Áňa a Máňa odvedli obrovský kus práce a zejména díky nim přestál tento časopis všechny krize a vyšel každý rok minimálně dvakrát.

Z příspěvků, které se těmto šéfredaktorům podařilo nashromáždit, jsem na následující stránky vybrala z každého roku existence jeden článek, který mi přišel zajímavý, zábavný nebo inspirativní. Doufám, že i vás tento výběr zaujme a časopis pro vás bude příjemným počtením...

Na závěr nezbyvá než ještě jednou poděkovat těm, co se na vzniku všech čísel časopisu podíleli a popřát středisku i časopisu Blaník radost z činnosti.

Mějte se hezky,

Julie

Obsah

- 1990** Bratrství bez hranic (Edy)
- 1991** Blanické rozhovory (A. Sum)
- 1992** Nové znění slibu
- 1993** Charta – vnitřní střediskový řád
- 1994** Jarní prázdniny Inků (Havel)
Boj o přežití (Srniec)
- 1995** Starci v pohybu (Panda)
- 1996** Kdy nosit kroj? (Havel)
- 1997** Mrtvý pták (Kůzle)
- 1998** Zprávičky z Podzámčí (Pavlıno)
- 1999** Pocit (Vojtěch)
- 2000** Jak se pádluje tyflo? (Rocky)
- 2001** Úryvek z deníku chlápka Piratsona (Opičák)
- 2002** Tříkrálový noční přechod Brd (Škrabák)
- 2003** Výsadek (Rocky)
- 2004** Roverský střediskový víkend (Madla)
- 2005** Utajená akce (redakce)
- 2006** 7. 4. – 9. 4. + 28. 4. – 1. 5. (Káďa)
- 2007** Scout frisbee tournament (Mumínek)
- 2008** SMS z Výsadku (výsadkáři)
- 2009** Pohádka o děvčatech se statečnými srdci a jednom rozpínavém potoce (Miramis)
- 2010** Duchovní zdokonalování (Chobi)

1990

Bratrství bez hranic – „Na cestě ke službě“

Jednání o přijetí Československého svazu skautů a skautek do světové skautské rodiny dostalo zelenou. Je tady bezesporu ohromným vkladem působení stavět na solidním základu, v němž první místo zaujímá „duchovní dimenze“. Co se tím konkrétně míní? V naší současné situaci to především znamená rehabilitovat takové skutečnosti, jako jsou pravda, svědomí, odpuštění, oběť, přátelství, láska. Přestávají být chápány jako soukromý luxus nebo změř subjektivních pocitů. Jsou připjaty jako nejdůležitější předpoklady skutečně lidského života. Jako reálná ohniska, ke kterým směřuje skautská výchova a bere z nich svou sílu. Takto žijí milióny děvčat, chlapců a mladých lidí na celém světě.

Jsme i my připraveni k takové životní orientaci? Nespěchejme, sestry a bratři, příliš rychle s odpovědí. Zadívejme se trpělivě a poctivě na svůj současný životní styl a poměry ho úkolem, který před nás docela nedávno postavil V. Havel: „Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí.“ Nu, co říkáte – není zrovna toto tím programem, jehož naplňování by bylo nejlepším československým vkladem do života světové skautské rodiny?

Co to pro nás, skautky a skauty, znamená? Především tvrdou práci na sobě samých.

1991

Blanické rozhovory – Antonín Sum

Na dotaz redakce Blaník: „Jak jsem se stal skautem“, odpovídá bratr Antonín Sum, čestný starosta Junáka.

„Trochu mne ta otázka zaskočila, protože se obvykle musím dívat víc dopředu než nazpět. Ale co dělat – musel jsem se trochu zamyslet.

Tedy: svým původem nejsem skautem, ale Ymkařem (YMCA – Křesťanské sdružení mladých lidí, světlově asi stejně velké jako je skauting) a také nyní se účastním na obnově této významné mezinárodní organizace u nás. YMCA i skauting jsou v řadě zemí – zvláště třeba ve Skandinávii – propojeny a některé skupiny, oddíly nebo sdružení jsou společná. Tedy někdy v roce 1934, když jsem byl v táboře v Jižní Anglii (YMCA ve Wimbledonu), byl to společný skautsko – ym-kařský tábor. A tak jsem se poprvé se skautingem seznámil blíže, ale teprve v předvečer začátku války, v roce 1939, jsem se seznámil tehdy s bratrem náčelníkem R. Plajnerem, s Bratkou Novákem, sestrou Vlastou Litochlebovou (dnes Mackovou) – a se sestrou Koseovou jsem se seznamovat nemusel, ta mne vodila za ručičku v Americe – a v době ohrožení republiky přivedla do hnutí. Ve válce jsme se pak spolu s druhými odbojovými skupinami činili, různě jak to bylo možné a potřebné, proti nacistům – ke konci války už jsme přímo připravovali obnovení hnutí, spolu se SOKOLY, ORLY a dalšími.

Byli jsme napojeni na revoluční Českou národní radu. V Českém národním povstání v květnu 1945 už nás bojovala řada tisíc – a také jsme po válce měli vlastní historickou

skupinu ve Svazu národní revoluce. Jen na připomínku – na západní i východní frontě a v koncentracích padlo za války přes 800 skautů, a řada dostala – jako letci – nejvyšší vojenská vyznamenání – také tři byli Hrdiny SSSR.

Po válce jsem byl členem náčelnictva, kde jsem obvykle sedával spolu s otcem Štěpánem, s nímž jsme si dobře rozuměli, až do jeho smrti. V kriminále, kde jsem byl skoro 13 let ve skupině Milady Horákové, jsme se společně drželi s mnoha dalšími skauty – a moc nám to pomáhalo i pak, po propuštění. A tak se pak znovu začalo v počátku 1968 – za mírného Pražského jara – ale to už je zase jiná kapitola – kdy jsem dostal do vínku úkoly, které plním ve službě dodnes. Heslo „Sloužím“ je povinností, vysoce čestnou.

- JUDr. Antonín Sum -

1992

Nové znění slibu

Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe: sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době, plnit povinnosti vlastní a zachovávat zákony skautské, tělem i duší být připraven pomáhat vlasti a bližním.

1993

Charta – vnitřní střediskový řád

I. Úvod

Současná situace ve společnosti i ve skautském hnutí ukazuje, že přiměřený účinek jakéhokoli lidského snažení vznikne pouze integrací činnosti všech jeho forem do základních, jakými jsou ve skautingu oddíly

a družiny, až po nejvyšší, reprezentovaných náčelnictvem. Opomíjení kteréhokoliv článku této struktury, ať již prováděno z libovolného konce, vede k atomizaci úsilí a ve svém důsledku k deformaci hnutí jako celku. Z tohoto důvodu považujeme i skautské středisko za prvek v konstrukci hnutí stejně podstatný, jako jsou oddíly a družiny a chceme mu navrátit potřebnou vážnost a činnostnou sílu.

II. Znění Charty

7. skautské středisko Blaník je dobrovolným sdružením skautských oddílů, které chtějí vykonávat činnost v jeho rámci.

Členové 7. skautského střediska Blaník chápou své středisko jako společenství lidí usilujících o stejné cíle ve vzájemné lásce a ssůctě a nikoli jako pouhý administrativní stroj spravující jejich oddílové účty.

Členové 7. skautského střediska Blaník jsou si vědomi toho, že prvním předpokladem křesťanského skautingu je vzájemná slušnost, vrozená všem lidem bez rozdílu vyznání. Proto respektují dobrovolnou práci funkcionářů střediska a ulehčují jim ji především účastí na střediskových radách a včasným plněním administrativních povinností.

III. Závěr

Přijetí této Charty je základním požadavkem k přijetí oddílu do střediska. Ochotu plnit její ustanovení stvrzuje vedoucí svým slovem před střediskovou radou.

V Praze, dne 11. 1. 1993

blaník

1994

Jarní prázdniny Inků

Letošní jarní prázdniny vypadaly slibně. Měli jsme jet obdobně jako loni na chatu Vesmír, kde bychom se i stravovali. Necelých 48 hodin před odjezdem mi však doma zazvonil telefon a dozvěděl jsem se, že na Vesmíru propukla žaludeční epidemie a že nemáme jezdit.

Během několika málo hodin jsme museli vymyslet náhradní řešení, vrátit místenky, zajistit dopravu na jiné místo, vymyslet jídelníček a informovat o změně rodiče. Naštěstí vše dopadlo dobře a tak jsme mohli v sobotu vyrazit.

- Havel -

Boj o přežití

Ve 14.40 jsme jeli vlakem k Havlovi na chatu. Ve vlaku nám dávali vedoucí otázky a my jsme museli odpovídat. Za každou správnou odpověď jsme dostali křupku. Cestou na chatu nám vedoucí říkali, co tam mělo údajně být. Například: video, barevná televize, letiště, vrtulník, letadlo, mikrovlnná trouba 4x, bazén.

Potom jsme dojeli k Havlovi na chatu, ale vypadala jako betonový kryt. Večer jsme hráli na krále, šlechtice, měšťany a poddaného. Vedoucí také zahráli každému písničku na přání a šli jsme spát. K tomu nám ještě Kytka četl knížku Narnii.

V neděli ráno jsme šli do kostela. V autě nás bylo celkem devět a všichni, co šli okolo, se divili. Z kostela jsme jeli na sjezdovku a tam jsme skákali, sjezdovali a odšlapovali. Vedoucí se střídali a tahali Jindru do kopce, protože Jindrovi nešlo jezdit.

Když jsme se vraceli, viděli jsme zapadáný džíp. Za chvíli přijel ještě druhý, který ho vytáhl. Pak jsme jeli k chatě. V chatě bylo rozsvíceno a vedoucí se báli, že je tam zloděj. Napřed jsme to šli prozkoumat a pak šli ostatní.

V pondělí ráno byla první rozcvička, při které jsme viděli lišku. Po snídani jsme se vydali na sjezdovku, kde jsme skákali, jezdili slalom na čas, cvičili obloučky a zkoušeli sjezd. O přestávce jsme se nasvačili a koulovali se s nějakou holkou.

Ve čtyři jsme jeli domů. K večeri byla sekaná. Pak jsme mastili karty a večer jsme hráli hry.

blaník

V úterý ráno Kytka odjel asi v pět hodin. Vosm byla rozcvička a potom jsme šli na běžky. Byla to vražda. Napřed jsme jeli do kopce k Masarykově chatě a tam jsme si dali limonádu, abychom neseseděli na sucho. Asi za deset minut přijel Jindra s Havlem, který to zaplatil. Pak to bylo kousek do Polska a tak jsme si zahráli pohraniční boj a jeli jsme také závod. Pak jsme jeli na rozcestí, kde jsme potkali skupinu Němců a tam jsme se rozdělili na dvě skupinky.

Jedna, ta drsnější, jela do Polska a cestou jsme jedli cukrovinky, protože jsme jeli deset kilometrů. Ta druhá jela do Deštného rovnou a pak si tam stavěli ze sněhu. Sešli jsme se u Národního domu a od něj jsme jeli domů zase jako sardinky.

Doma jsme se usušili, nasekali dřevo a uvařili. Večer jsme hráli hry a zpívali.

Ve středu ráno byla rozcvička a všechno, jak má být. Ale potom začalo pršet. Už jsme

byli připraveni na lyže, a tak jsme šli k autu. Až jsme k němu došli, tak nás vedoucí zavolali nazpátek a řekli nám, že se máme pořádně koukat kolem sebe.

Za malou chvíli jsme našli papírek, na kterém bylo napsáno, že v hlavní místnosti je ukrytá šifra. Měli jsme napsat morseovkou postavy z knihy džunglí. Následoval oběd, po kterém byla pauza a pak jsme šli ven. S Havlem šli dva kluci a připravovali stopovačku. Cestou zpátky nás vedoucí vyváleli ve sněhu.

Večer přijel Rákos. Havel připravoval nováčky ke slibu. Po večeři jsme hráli hry a večer byla bojovka.

Ve čtvrtek ráno po rozcvičce a snídani jsme vyrazili na běžky. Autem jsme dojeli skoro k Malé Deštné, tam jsme si vzali běžky a jeli jsme přes Velkou Deštnou do Lujsina údolí. Tam jsme zaťukali na nějaké okénko od auta a odtud vylezla nějaká baba, která nám vynadala.

Potom jsme hráli cukr, káva, limonáda, čaj, rum, bum. Havel si cestou zničil botu, a tak si to musel něčím převázat. Až přijel Jindra, tak jsme pokračovali ke sjezdovce, stavili jsme se u Vesmíru a pak jsme jeli dolů do Deštné. Svezli jsme se kousek autobusem a pak jsme šli přes kopec rovnou na chatu.

blaník

V pátek po snídani a rozcvičce byla olympiáda na sjezdovce. Před zahájením nás Havel seřadil, vyfotil a skládali jsme olympijský slib. Pak jsme závodili ve skoku, sjezdu a nakonec byly i volné jízdy. Pak jsme se vrátili na chatu.

Na chatě jsme se převlékli do krojů a skládal se slib. Nováčci dostali bonbóny, odznak

a baretového vlčka. Potom bylo vyhlášení olympiády. První tři vždy dostali nějakou cenu. Večer se šlo spát.

V sobotu byla rozcvička, snídaně a balení. Pak jsme odnesli věci do auta. Než jsme odjeli, tak jsme ještě přehradili potok a nějaká paní nám řekla, ať to rozboříme.

Do Prahy nás jelo osm, a tak jsme byli v autě zase jako sardinky. V Praze jsme prvního vysadili Zipa s Davidem, potom Jindru, Srnce a nakonec Žaka.

- Srnec -

1995

Starci v pohybu aneb znovu na kolech

Začalo to tak, že jsme chtěli vyrazit někam na kolech. Nejprve se začalo vymýšlet, kdy pojedeme, jestli v době tábora nebo po táboře. Zvažovalo se pro a proti, ale nakonec zvítězil první návrh. Pojedeme tedy v druhém týdnu tábora.

V pondělí druhého týdne se Mayští Starci v počtu osm kusů sebrali a vyrazili směr Rakousko. Zpočátku byli všichni plni síly, cesta ubíhala a ani jsme se nenadáli a byli jsme u města Steyru. Po prohlídce soutoku Steyru a Ennsu jsme to zapíchli v jednom lesíku. Druhý den vyrazila naše banda, samozřejmě po snídani a MYTÍ, dál proti proudu řeky. Sluníčko svítilo, síly ubývaly, cesta stoupala, sluníčko dál svítilo a pak už ne, ale cesta dál stoupala. Ve chvíli nejhoršího nedostatku sil se před námi zjevila romantická loučka s chaloupkou, které chyběla již jen ježibaba. My se samozřejmě nebáli a na loučce přespali. Ráno jsme osedlali naše kola a ujeli stěží kilometr. Dál pro nesjízdnost cesty,

v automapě samozřejmě značené, jsme slezli z kol a tlačili je. Zanedlouho přišlo prudké stoupání pěšina se změnila v balvanitou strouhu zvedající se na úbočí pohoří Totes Gebirge. Někteří muži vzali kola, bagáž zanechávajíce dole, že se pro ni vrátí později. Jiní naopak. Ti nejzdatnější (nebo nejšilenější) táhli dál oboje. Když se objevily lávky a řetězy, začaly by i slabší povahy blednout a váhat. Ti ovšem mezi Mayi nejsou. Nakonec ale náš vedoucí vyměkl, vida Rockyho kymáčet se na mokrému kamení nad propastí s kolem na zádech. Tak jsme ten den hory na kolech nepřejeli a na obědě si pochutnávali, naprosto zničení, na loučce, kde jsme před několika hodinami snídali.

Pak se na nás přilepila smůla. Spíš na Špalíka, ale rozhodli jsme se neponechat ho jeho osudu a píchlé kolo s ním statečně lepili stále znova a znova. Tak se stalo, že jsme ten den přespávali jen několik kilometrů od loučky, která nás hostila minulou noc. Majitelé cyclocomputerů, kteří jezdili hlavně proto, aby na něm měli co nejvíce kilometrů, byli zoufalí. Další den jsme jim to vynahradili. Nepřekonaný průsmyk Saltzteigjoch s převýšením 1100 m jsme vyměnili za Pyhrnpass, kde nás čekalo pouze 300 metrů, ale zato na třech km. Já jsme sice vyjel rychle, ale ti ostatní se ploužili a funěli, jako by to měla být jejich poslední vyjížďka. Nakonec se ale nahoru vyškrábal i Pavlino a čekal nás oběd. Spíš obídek, protože ti, co plánovali jídlo, zapomněli množství vynásobit dvěma (viz doporučená literatura 1) a všichni jsme trpěli hladem. Nedostatek jídla jsme si vynahrazovali kilometry. To se mi líbilo. Jen mě překvapovalo, že všichni tak funí a když

popadnou dech i spílají. Nedal jsem se ale rušit a dál držel přiměřené tempo 35 km za hodinu. Tak se stalo, že nás vbrzku uvítal Hallstadt se svou pitoreskní architekturou. Zoufale hledající rovné místo pro naše znavená těla, projeli jsme Bad Ischlem, kde nám místní policie laskavě objasnila nutnost osvětlení vozidla po setmění a nakonec ulehli na kamenitém svahu za ním. Všechny již pronásledovala vidina dobře zásobené restaurace, zdálo se jim o kouřících talířích a i ve spánku drželi v ruce lžici.

Po dvou dnech jízdy, žužlání čokolády, studia mapy apod. jsme polomrtví hladu dorazili do Vyššího Brodu. Vyhledali jsme sympatickou restauraci. A pak to začalo. Objednali jsme vše, od předkrmu až po zákusek. Ten bohužel neměli, a tak jsme se na pokračování přesunuli do nedaleké cukrárny, kde jsme pokračovali v plenění další hodinu.

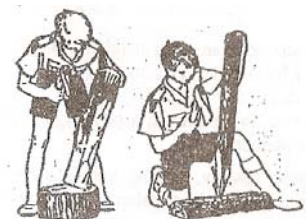
Tímto bohatýrským způsobem skončila tato ojedinělá akce, doporučujeme následovat, jen nezapomeňte vynásobit dvěma množství potřebného jídla.

- Panda -

Doporučená literatura:

- [1] Cimrman, Svěrák, Smoljak: *Dobyetí severního pólu Čechem Karlem Němcem*
- [2] *Autoatlas Austria 1994*
- [3] *Turistická mapa Totes Gebirge 1:50 000*

1996 Kdy nosit kroj?

Zatím poměrně chudou anketu k nošení kroje obohatím i o svůj názor.

Myslím si, že zcela scestné jsou oba extrémní názory. Kdo chce nosit kroj

důsledně na všechny akce, ten klade důraz na něco jiného než je podstatou skautingu. Kdo odmítá nošení kroje zcela, ten se zřejmě stydí za to, že je skautem. Pak by neměl mít v tomto hnutí místo.

Před mým skautským slibem v roce 1990 jsem slyšel o kroji spoustu řečí, o jeho užitečnosti a praktickém využití. Z turbánku se nechá v případě potřeby vyrobit krátký provázek, klobouk se dá použít k přenášení vody a čtyřcípý šátek může sloužit při sběru lesních plodů. Byl jsem tím poměrně nadšený. Procitl jsem krátce poté. Ve skautských prodejnách čtyřcípý šátek nevedli. Navíc spoustu starších bratrů vidělo v kroji věc téměř posvátnou. U menších dětí vznikl dále problém při delších akcích krojovou košili nezmuchlat a nezašpinit.

Z tohoto poznání plyne i můj postoj ke kroji. Pokládám například jeho nošení za zbytečné během jednodenních zimních výletů, kdy je stejně pod bundou a svetrem. Obdobně nevidím jeho použití nejšťastnější při práci ať již na táboře, nebo při různých brigádách, či při závodech. To hrozí jeho zmazení a následné opovržení veřejností („Skaut a takhle špinavý!“), nebo soustavné praní a sušení kroje. Košili by bylo vhodné navíc i vyžehlit, což na táboře není možné.

s

Naopak nošení kroje bych doporučil při slavnostních příležitostech a při činnostech, kdy nehrozí jeho poškození. Jistým kompromisem je jeho sundání před činností, kdy mu hrozí poškození (např. Svojsíkův závod). Kompletnost kroje se často střetává i s velkou finanční náročností, zejména pro rodiny, které na tom nejsou finančně nejlépe. Jako vhodné vidím i jednotné oddílové doplňky ke kroji ať již v podobě triček, nebo bund. Doufám, že podobné doplňky ke kroji časem schválí i kompetentní orgány. Nejsem pro to, aby se kroj pravidelně měnil podle

módního trendu, ale domnívám se, že skaut nemusí nosit věci, které jsou několik desítek let staré.

- Havel -

1997

Mrtvý pták

Minulé jaro jsem jednoho dne seděla v naší zahradě na schodech u domu. Najednou přede mě něco spadlo ze střechy. Hrozně jsem se lekla. Byl to pták. Právě umíral a ze zobáčku mu tekla krev. Měl tak smutné oči! Bylo mi ho líto. Vždyť ještě teď mohl létat ve vzduchu a zpívat. Zřejmě vypadl z hnízda a v leknutí zapomněl rozevřít křídla.

Hledala jsem v knížkách, co to mohla být za ptáka, ale nic jsem nenašla. Udělala jsem mu hrobeček mezi tújemi.

- Kůzle (Protěž) -

1998

Zprávičky z Podzámčí

Během jara se v našem areálu Podzámčí stalo několik důležitých věcí:

BLANÍK

1.

Bylo vybudováno a uvedeno do zkušebního provozu hřiště. Ještě není úplně perfektní, chybí závěrečné válcování. To ale bude mít smysl teprve, až se materiál řádně navlhčí (čekáme, až nastanou deště). Dneska jdu vyzvednout síť na brány a v nejbližších dnech bude také dodána síť na zábranu za hřištěm.

2.

Velký dík patří všem, kdo se na akci podíleli ať už organizačně, vykopáváním a stavěním obručníků, přesazováním stromků, vybíráním kamenů, rozvozem zeminy, písku, vláčením – urovnáváním povrchu, válcováním, stavbou zábrany a v neposlední řadě úspěšném projednání celé záležitosti s majitelem – Městskou částí Praha 4 (tím mám na mysli především Bamba a paní místostarostku Studenovskou). Jmenovitě chci poděkovat mému tatínkovi, který vlastně celou záležitost organizoval, získal firmy, které provedly terénní úpravy, zajistil financování projektu a strávil tam spoustu času.

3.

Můj návrh na výsadku stromků nevzbudil mnoho reakcí. Rozhodli jsme se ale celou záležitost pojmout širěji, prodiskutoval jsem tento stromčkový nápad s několika zahradníky, vypracovali jsme projekt na sadové úpravy areálu a požádali o grant na sadové úpravy celého pozemku. Když bude mít někdo zájem, mohu mu projekt ukázat, případně je možno v něm provést změny. Jeho realizace byla určena na podzim, po skončení vegetačního období. Uvidíme, zda budeme realizovat fragment projektu (několik stromků a keřů) nebo celou velkorysou úpravu.

4.

Zednické úpravy v Oppidu jsou téměř ukončeny, voda připojena, sociální zařízení zprovozněna kromě sprchy. Pomalu přichází čas na velký úklid. Velké díky Davidovi Jarolímkovi, který v Oppidu strávil ohromnou spoustu času a udělal i mnoho práce nad rámec původní dohody. Místnost vlevo ode dveří je uvažována jako místnost pro fungování správce i střediskový archiv (jako právnická osoba musíme skladovat účetní

dokumentaci až deset let a Robert do budoucna nemůže nocovat na šanonech).

5.

V této souvislosti bude třeba od září doladit pravidla financování a provozu obou budov. S tím souvisí i přijetí a financování správce – civilkáře. Pořád ještě hledáme vhodnou osobu. Proti samotné existenci tohoto „placeného“ správce není doufám principiálních výhrad, neb o tom mluvím již přibližně rok.

6.

Dobrá zpráva je, že se zastupitelstvo Prahy 4 (dokonce bez naší žádosti) rozhodlo nezvyšovat pro tento rok nájemné za klubovny a hřiště.

Přeji skvělé, nabitě, inspirující prázdninové akce a těším se na shledání v září.

- Pavlino -

Blaník

1999
Pocit

Na hlídku mě Prófa probudil o hodnu později. Z postele jsem vstával s pocitem zbytečnosti celého mého počínání. Vzal jsem kartáček na zuby a baterku. Odebral jsem se do kuchyně. Rozloučil jsem se s Prófou. Začal jsem hledat papír. Chtěl jsem se rozepsat na téma: pocity na hlídce. Zahleděl jsem se do loňského táborového časopisu. Dočistil jsem si zuby. Po celou tuto dobu jako by na mně něco leželo. To přece nemohlo být jen tak, abych já měl hlídku tak krátkou, tak pohodovou, tak...

Odešel jsem do stanu, abych uklidit kartáček. Stojí ve stanu, zaslechl jsem jakoby zdálky zvuk uzavírajících se dveří jakéhosi auta. Byl jsem si téměř jist, že jsou to dveře auta, ale snažil jsem se nepřipustit si to. Nešlo to. Usednul jsem na postel a začal pro uklidněnou, jako by se nic nedělo, listovat v táborovém časopise. Najednou jsem uslyšel kroky. Byly šouravé, téměř dětské, ale nevím proč, byl jsem si jist, že dětské nejsou.

Ztlumil jsem světlo baterky. Naslouchal jsem. Pozoroval jsem. Uviděl jsem. Běžel přes tábořiště směrem k tee-pee. Vyšel jsem ven. Nevím proč. Sedící ve stanu, nic by se mi nestalo, ale nemohl jsem. Nemohl jsem sedět a nic nedělat. V duchu jsem si namlouval, že je to špatný holostřevský vtip. Znovu jsem ho uviděl. Zašel za čtvrtý nebo pátý stan. Posvítíl jsem si na něj. Nic jsem neviděl.

Najednou mě oslnil prudký záblesk světla. Vyběhl na mě zcela přirozeně, třeba jako vedoucí při noční hře. Nic jsem přes světlo neviděl. Když byl u mě blízko, instinktivně jsem mu uštědřil pořádný kopanec do břicha. Pak mě povalil na zem. Chvilí mi trvalo, než jsem se vzpamatoval z puchu a z dříve pro mne nepředstavitelné události. Odporně páchl alkoholem a cigaretami. Měl na sobě svetr. Řekl slovo, které říká Gábina, když chce, abychom byli zticha a dodal „ili budeš kapůt“ (= nebo budeš mrtvý). Mlčel jsem. Svázel ruce. Bolelo to. Uslyšel jsem motor. Blížilo se auto. V té chvíli jsem si přál, aby mě všechno bolelo 100x více, ale aby mě tu nechal.

Nestalo se. Zvedl mě jako pírkó a hodil na zadní sedadlo v jeepu, hlavou do klína dalšího člověka.

Přál jsem si, aby to nebyl úchyl. Nebyl.

Téměř jsem se posadil. Vydechl jsem ze sebe: „Pažálsta, něchajtě miňa“ (= Prosím, nechte mě). Otočil se na mě řidič. Špinavé tváře, neholené vousy, studené zelené oči.

Skrze žluté zuby procedil: „Sei stille“. Projel si prstem kolem krku. Seděl jsem vlevo. Vedle mě seděl a za ruku mě držel český muž. Měl plnovous. Nevýrazný obličej. Oba měli zelené vesty či bundy. Čech měl klobouk. Rus zmizel.

Rozházeli po náměstí petardy. Téměř jsem nevnímal jejich zvuk. Přiběhli vedoucí. Volal jsem na ně. Čechovo gesto mě ale jako mávnutí kouzelného proutku umlčelo. Myslel jsem, že mi vedoucí pomohou. Nestalo se.

Vyjeli jsme. Už jsem neměl strach. Myslel jsem na útěk. Čech mě držel. Modlil jsem se. Už to nebyl sen. Byla to skutečnost. Ptal jsem se, proč zrovna já, já, já...

Němec řídil na bahnitém terénu dobře. Dojeli jsme k poslední zatáčce. Podkluzovala kola. Uvázli jsme v bahně. Čech mě vyhodil ven z auta a zamumlal něco o hlídce.

Němec mě chtěl vtáhnout zpět do auta. Nedosáhl. Všiml jsem si modrého D na SPZ. Chvilí jsem utíkal. Zpomalil jsem. Šel jsem. Děkoval jsem Bohu. Báł jsem se Rusa. Došel jsem do tábora.

- Vojtěch (Inkové) -

Příběh o domluveném přepadení noční hlídky německým usedlíkem s vojenským jeepem už většina z vedoucích slyšela na první střediskovce. Zde jsme si dovolili otisknout autentické pocity, které měla pečlivě vybraná a jinak absolutně chladnokrevná oběť přepadení. Upozorňujeme, že zmíněný Rus byl ve skutečnosti dobře maskovaný vedoucí Kačer. Vojtěchovi bylo 14 let.

Blaník

2000

Jak se pádluje tyflo?

Víkend 6. – 8. května strávili někteří krčtí vedoucí ve Vlastějovicích na břehu Sázavy ve společnosti Tyfloturistického oddílu z hradčanské školy Jaroslava Ježka. Asi netušíte, co znamená tyfloturistický. V tomto uskupení se členové pohybují pomocí provázků, hrají si na louce stejně v poledne jako o půlnoci. Zkrátka jsou totiž nevidomí, nebo alespoň slabozrací. My jsme jim přijeli zprostředkovat vodácké zážitky a sobě zážitek z práce s nevidomými.

Na začátku bylo třeba se seznámit s jejich vedoucími po valné hromadě Sokola Praha Krč. Tam se zjistilo, že oni chtějí jet na vodu, mají zatím jen ideu a děti, my materiál a lektory. Tak začala spolupráce. Nejprve nevidomí prožili jeden dubnový víkend v Ořeší, vyzkoušeli si lezení na horolezecké stěně, pádlování na rybníce a ještě jiné hry. (Zkoušeli i kulečník, ale s malými úspěchy.) Společně s našimi dětmi absolvovali hru po Vyšehradě (nejúspěšnější byla jízda na koloběžkách poslepu) a konečně mohli vyplout na Sázavu. V sobotu i v neděli vyrazily skupiny lodí na 22, respektive 15 km plavby za úmorného vedra. Jak se tedy pádluje tyflo?

Blaník

Nejlépe by vám asi odpověděli kormidelníci, kteří lodě s tyfloháčky usměrňovali. Takže: Štěně, Kačer, Mlok, Amálka, Čoči, Prófa, Pavlino, Ježek, Srnec, Cumel a já. Obecně: rozdíl mezi háčky byly značné. Třeba jedna háčice celou dobu pouze předpisově „koupala pádlo“, škoda že na sebe neviděla, bylo to opravdu ukázkové, jen kormidelník nebyl nadšený. Jiní pádlovali

zase jako o život, někdo se rád procházel v peřejích, ostatní stříkali kolem sebe na kdesi přítomné kolegy, ale vesměs se snažili. (Jen nehlásili kameny.) Co na lodi cítili? Občas postřehli, že se blíží peřeje, proudit vodu, náklon lodi, pokyny kormidelníka a ti, co pádlovali i záběr peřeje a večer mozoly z pádlování. Pro vedoucí to bylo také dost netradiční. Např. pokus zavést metodu: „Tak se podívej, musíš zabrat jako já, takhle“ se neosvědčil. Také fakt, že jedou-li dvě lodě blízko, je možné, že si dají háčci pádlem navzájem po hlavě, nebyl hnedle zřejmý.

Všechny jezy byly k nelibosti kormidelníků nesjízdné, pouze jeden ano a byl tedy překonán – radši bez háčků. Ti však byli rozestavěni podél šlajсны a projíždějící loď měla za úkol hodně křičet.

Na závěr snad názor jednoho tyfloháčka: „Bylo to dlouhý, náročný, ale super!“

- Rocky (Mayové) -

2001

Úryvek z deníku chlápka Piratsona!

Varning! For copying Ma vas zašiat di basa!

Vyjeli jsme na moře
s lodí jménem Pirasonka.
K obědu zas laskonka
kuře opět krákoře,
Piratson ho zastřelil,
posádku tím potěšil.

Co děláš, chataři?
Teda chci říct kuchaři!
Co děláš v tom obleku,
jako bys jel na chatku.

„No nic lepšího jsem nenašel!“
a dolů zase zašel.

Náhle ozvalo se zdola,
jak když kuchař zvolá:

„Jů folou mí,“

česky – následuj mě.

Kuchař hulákat smí,
ale ne tak silně.

„Co hulákáš, kuchaři,“
rozzlobil se Piratson.

„Chceš snad přistát na moři?“
doplnil ho Pederson.

Já jen, že je večere
a nezírejte na moře.

Už je po večeri
a píšu deník.

Dnes našťvali mě kuchaři
a hlavně ten Králík

kníkal na palubě:

„Je mi blbě, je mi blbě.“

Pak dopluli jsme do přístavu,
lodní provazy jsou už ukotvené,
polovina posádky zamířila do ústavu
pro mentálně postižené.

Byli z toho tak zblblý,
že si mysleli, že brzy omdlí.

Here is deník Finish!

- Opičák (Mayové) -

2002

Tříkrálový noční přechod Brd

Pod tímto poněkud dlouhým názvem se skrývá výprava, kterou jsme si dlouho plánovali a nemohli jsme se k ní odhodlat.

V pátek 4. ledna jsme si dali sraz večer na Smíchovském nádraží. Pomalu se dostáváme k podstatě věci. Výlet byl určen pro rodiče

a jejich ratolesti. Sešli jsme se: Pavel, Kamil, Starej Kamil, Škyt, Starej Škyt a Škrabák. Takže samí prudký inteligenti.

Cesta autobusem do Mníšku nám docela dobře utekla. Přes Skalku jsme se přehoupali za naprosté tmy a třeskutého mrazu do Řevnic. Cestou jsme si uvařili na ohni svařák, který tentokrát přišel opravdu vhod. V půl jedenácté jsme byli v Praze.

Závěr: akci hodnotím ryze kladně.

Ponaučení: příště napíšu do pozvánky, že bude svařák a očekávám 105% účast.

Tuto akci doporučuji čtyři z pěti Škrabáků.

- Škrabák -

Blaník

2003

Výsadek

Jak jste mnozí jistě zaznamenali, uskutečnila se během letošního podzimu jedna na střediskové poměry velmi netradiční akce. Mám na mysli Výsadek 2003. O tom, jak to celé dopadlo, vám referovat nehodlám. Mnozí se zúčastnili a ti, co tak neučinili, se nejspíš již něco málo podrobností dozvěděli.

Rád bych se zamyslel nad důvodem, který nás přivedl na myšlenku něco takového uspořádat. Při pohledu na naše středisko se pozorovateli naskytne několik zajímavých skutečností, které nás odlišují od jiných středisek Junáka. Mnoho je, doufám,

pozitivních, některé jsou negativní. Jednou z věcí, o kterých si myslím, že patří spíše mezi negativní, je absence roverů jako zvlášť organizované skupiny v rámci střediska. Jistě, každý oddíl má své „rovery“, o které se více či méně stará. Ale domnívám se, že větší mezioddílová spolupráce by v této oblasti nebyla na škodu. A Výsadek 2003 byl takovou první vlaštovkou, která signalizuje, že bychom možná mohli být něčeho takového u nás v Blaníku schopní. Mimo těšení se na další ročník bylo středisko obohaceno o roverskou konferenci a mnozí „roveři“ měli možnost zjistit, že, ukryti kdesi v hlubinách střediska, existují jejich i docela sympatičtí vrstevníci.

Doufám a moc bych středisku přál, aby první „roverská“ akce nebyla poslední a naopak, aby bylo možné při pohledu na naše středisko zanedlouho prohlásit, že roveři (a samozřejmě rangers) u nás v Blaníku jsou akční, skvělí,... prostě úžasní.

- Rocky -

Blaník

2004

Utajená akce

On vám to asi Bóža neprozradí, protože je od přírody skromnej, ale on Bóža se rozhodl realizovat historickou věc v našem středisku. A to jsou vlastní čekatelky! A sám se kvůli tomu nechal upsat k absolvování instruktorské lesní školy, aby měl oprávnění takové čekatelky vést. Jsem velmi rád, že k tomu dochází a doufám, že už nikdo z čekatelek nepřijde s tím, že byly o ničem.

- redakce -

2005

Roverský střediskový víkend

Letos se roverský víkend našeho střediska konal v okolí Sečské nádrže. Ovšem sraz všech účastníků byl v Praze na Střeleckém ostrově. Zde jsme se od pracovníka ochrany dozvěděli podrobnější informace. Rozdělili jsme se do zvířecích skupin (králíci, berušky, kůzlátka...) a odcestovali vlakem do přidělených měst (Heřmanův Městec, Slatiňany, Golčův Jeníkov,...).

Na nádraží visel plakát skupiny Brutus. Tato známá kapela by ovšem nikdy nekonzertovala v takových „dírách“, jenž byly napsány. My jsme se všemožným úsilím snažili dostat do těchto vesnic. Bez mapy to někdy šlo stěží a musela se volat help-line. Na místě na nás čekaly další informace v PET lahvi. Do této doby se skupinka trochu poznala, někteří jedinci si zapamatovali i jména ostatních a teď jsme se museli zase dělit. Mohli jsme si vybrat naši další trasu. Silného muže, který našel bicykl, zručnou jednotku s pádly, psychicky vyrovnané jedince, kteří si došli pro loď, inteligentní šli pro obálku s instrukcemi...

Tak po kraji cestovalo docela dost dvojic i jednotlivců. Hledali jsme další zprávu a již zmíněné věci a také nám byla přiřazena nějaká barva (pomocí křídý). V tuto chvíli nastala jedna z nejzajímavějších částí úkolu. Jednotlivé barevné skupiny měly najít a splnit poslední úkol. Ale hledejte se na několika kilometrech čtverečních!? Náhoda, vedoucí, víra, křídý a mnoho dalšího tomu chtěli, abychom se nakonec našli a pomocí nalezené kanoe se převezli na ostrůvek uprostřed nádrže. Zde na všechny čekala odměna v podobě ohně, teplého čaje a sladké tečky na závěr.

Za sebe mohu říci, že po opětovém načerpání sil se mi tato noční akce líbila. Bylo by hezký jet na kanoi ještě za tmy, ale to se nepovedlo. Chápu ostatní, kteří byli mírně rozladění z čekání a mírného promrznutí. Někdy se vše nepovede podle plánu a i s tím se musí počítat a být trochu ohleduplný k druhým.

Závěrem chci poděkovat všem, kteří se nějak podíleli na přípravě a přeji vám mnoho dalších nápadů a hlavně chuť připravit další roverský sraz pro nás.

- Madla -

2006

7. 4. – 9. 4. + 28. 4. – 1. 5.

Možná někteří víte nebo alespoň tušíte, že naše středisko pořádalo letos čekatelský kurz. Nazývali jsme ho, já ani nevím proč, ŘEMŘICH 2006. V pátek 7. 4. po „křížovém posezení“ se skupinka cca třiceti osob + Rocky a Bóža sešla v levém rohu zahrady před kostelem u Habrovky. Jeli jsme z Hlavního nádraží do Mýta a odtamtud na faru do Strašic. Tam naše skupinka prožila celý první víkend se spoustou zajímavého, zábavného, znamenitého programu se super lidmi.

Za tři týdny jsme se opět sešli. Tentokrát na Masaryčce. Místo Rockyho a Bóži se námi jely dvě Marušky a jedna Šárka z Řičan. Dojeli jsme do Litoměřic a došli do skautské základny v Mentaurově. Tam jsme se dozvěděli nové informace, v neděli odpoledne až večer psali testy a v pondělí byli ústně zkoušeni. Následovalo předání čekatelských dekretů (to byla opravdu nádhera).

Abych to celé shrnula, byla to super akce, úžasní lidé, ochotní členové Řemřich týmu,

veselé hry, vtipné momenty, zábavný program, skvělé jídlo... Prostě to byl Řemřich.

A proto děkuji celému ŘŘ týmu, každému jedinci, který se objevil alespoň na jednom víkendu a lidem, kteří se jakkoliv podíleli na tom, co jsme prožili. Dík!

- Káďa (Modrý klíč) -

Blaník

2007

Scout frisbee tournament

2. června se pražská Ladronka mohla pochlubit šesti závodícími skautskými týmy různých barev, nářečí i umu. Kromě pražských oddílů přijeli závodit i hradecký a budějovický tým. Organizace se chopil oddíl Záře, který tento sport pěstuje na profesionální úrovni a vysílá svoje členy i na mistrovství do Evropy.

Ráno v půl deváté se účastníci shromáždili na místě, většina týmů měla po devíti členech. Nebyl by to ale Blaník, kdyby neměl něco jiného - a tak ostatní oddíly více či méně tiše záviděli bílému chumlu nadšených skautíků, kterých přijelo závodit šestnáct a na každý bod si mohli dovolit vystřídat celé mužstvo (v každé hře hrálo pouze 6 hráčů). No jo, Blaník...

V devět hodin se dávají družstva do pohybu, v družstvech to vře, zdá se, že to není zas až taková švanda, jakou jsme předpokládali, jede se naplno. „Lajna, lajna!“ ozývá se ze všech světových stran (Lajna=line, technika řazení lidí při hře).

Blaničtí odpovídají: „Lejna, lejna“ No jo, Blaník...

Turnaj se neobešel ani bez zranění, kdy jednoho Hradečáka odvezla sanitka s nožičkou od brýlí zapíchnutou těsně vedle oka. Ale ještě předtím ho šetrně ošetřil jeden Blaničák a přitom mu stačil povyprávět příhodu o tom, jak ošetřoval babičku, která se svezla z eskalátorů a sanitka ne a ne přijet. No jo, Blaník.....

Při chvilce klidu si pročítáme časopis Skautský svět (jak jinak), respektive rozhovor se slavným vůdcem střediska. Mimo jiné tam stojí i to, že má velký vůdce (vládce náš, slunce naše jasné) tento den narozeniny. Tedy nemeškáme a připravujeme překvápko, zmocníme se ho a už naráží na kozu a hobl je nekompromisní, holt se nedá nic dělat. „Rocky, Rocky, přibejvaj Ti roky!“ ozývá se okolo a tato podívaná trvá přesně dvacet osm bouchanců do kozy. Ještě podškrábnout fris od všech hráčů a dárek je hotov. Aspoň nějaká švanda. No jo, Blaník...

Zajímá vás, jak to probíhalo a dopadlo? Po tvrdých bojích jsme přeci jen neskončili poslední. No jo, jsme dobrý.....

- Mumínek -

2008 SMS z Výsadku

Netradičně, čtete od konce (pokud to tedy chcete mít časově za sebou).

vojtapetr: Jsem doma, došel jsem sem. To už sice dávno. Vzpomínám na zelenou špagetu. A jsem překvapem, kolik příspěvků zde necházím. Díky!! 😊

Ája+Káďa: Už jsme doma, tam je nejlíp, Výsadek byl moc fajn. Káďa ještě míří do tanečních a já jdu pěkně spát... Děkujeme, chybí tu zmínka o zelených špagetkách? Kdo by mohl nejlíp vyprávět?? Že by třeba Lišák? 😊

Ája+Káďa: Cesta autobusem? HA, HA, HA, zasmála se kobliha... přijel jeden minibus, pak dlouho nic a ještě jeden úplně plný, hodný Bob a hodný Bóža nás vzali na vlak do J... (pardon, teď nevím), odkud jsme jeli do Děčína, tam pro změnu velmi rychle přestoupili (ale stihli jsme to;-)) a si jeli Eurolinkou až do Prahy-Holešovic 😊

Eva+Alza: [sms] V hospode na Luzi je protivna hostinska, ktera nedovoli pit JENOM caj. Dala nam limit 10 minut. Cekame na Luzi na zbytky nasich 2 skupin.

Blaník

Anezka: [sms] kopec, kopec, kopec...lavicka!:-) stradujeme na CR

Helpline:: [sms] 7:56 vysadili nas u rybníka v nemecku,nic nevime, nic nemame a ata ani nema svoji krosnu-doklady...mame neco delat?

vojta: [sms] zdravim z Polska. Jedu do Nemecka. Kolmo. Díky, spojena Evropa! A navíc nebrzi:-)

Jana: [sms] Založili jsme taxikarskou službu aneb vyhledem z kolecka poznáváme liberec. čekáme až u nás zastaví auto z blazince...

Tym zlutych: [sms] Vezly sme kolecko tramvaji, lidi dost divne koukaji. Pres silnici v kolecku jezdime a dost se pritom bavime

vojta: [sms] tak my,cerveni, mirime po dobre pizze kamsi do zitne. Film nebyl:-)

Pod: [sms] Cekame uz pul hodiny, je nam zima a nikam nejdu:-)

MAREK: A koukám že už tady se chybička vloudila no asi bude letos měkkej... ten náš společnej výýsadek 🤖🤖🤖

MAREK: [sms] Tak se zacnam tesit na vysadek a vstavam ku priprave vseho co se snad povede Blaniku UZIVEJ !! :-)

Vojta: Zahajuji aktuální informační tok z Výsadku o8! Nechť slouží všem ať je plný hustodémonství do Blaníku!!! 🤖

- výsadkáři -

2009

Pohádka o děvčatech se statečnými srdci a jednom rozpínavém potoce

Bylo nebylo, za devatero horami a devatero řekami, stál jeden malý a krásný skautský tábor. Děvčata v něm byla pilná, vždyť už od včerejšího odpoledne pracovala na zabydlení tábora, a tak si svůj první táborový poledňák plně zasloužila. Přece po dobré práci, zasloužená odměna. Jenže co se nestalo, v nebeské koupelně asi prasklo potrubí či co, zkrátka začalo pršet. Ale co to povídám pršet, začalo lít jako z konve. Ale z konve to také není to pravé přirovnání, začalo prostě lít, jako kdyby se nad týpky převrátila obrovitánská vana plná ledové vody. Každopádně, ať už se stalo co se stalo, i přes neustálé vylévání ten příval vody neunesla kuchyňská plachta zrovna nad místem, kde se sušilo dřevo na vaření. Milý malý potůček, co

vždycky tak něžně bublal a vody v něm bylo tak akorát na brouzdání, se zase rozhodl, že už mu nestačí určené korytko a že rozšíří své panství na sousední loučku.

Blaník

Ale to víte, že tohle se nelíbilo našim hrdinkám, a tak zavolaly na pomoc proti úpornému bojovníku celé vojsko (místních hasičů). A začalo se pobíhat a nosit. Nejmenší i prostřední osadnice tábora se schovaly klatrině, neboť byla v lese a na kopci. Ty nejstarší spolu s vedoucími neuvěřitelnou rychlostí vynášely všechny věci, od ponožek, přes plyšáky, spacáky, barely s vodou, kapsáře až po tu poslední mrkvičku z táborového sklípku. Nahoře se zatím zpívaly písně na zahrání strachu i na zkrácení dlouhé chvíle, než přijeli hasiči. Na řadu samozřejmě přišla i oddílová hymna, začínající slovy „V rukou máme květiny, čekáme hodiny a padá déšť...“.

Udatní hasiči to ovšem cestou k tábořišti také neměli snadné. Museli překonat nejméně devatero nástrah a splnit devatero úkolů, než se dostali až dolů k loučce. Přes mraky a mraky bahna, rozvodněný potok, kluzké kameny a hluboké louže... Cestou jim dokonce zapadly bojové vozy, a tak museli i místní rolníci přidat ruku k dílu a pomocí traktorů vyprostit nebohé hasiče. Leč díky nástrahám terénu cestou k tábořišti i rychlosti pracujících nosiček věcí, přijeli hasiči na místo činu, když už byly všechny věci bezpečně na kopci. A tak pomohli dostat statečné děti do ubytovny zemědělského družstva a dovézt za nimi postupně i všechny věci. Na ubytovně už děvčata čekal kromě zpocených ukrajinských spolubydlících i teplý čaj, sprcha a suché postele...

Milé děti, všechno tedy nakonec dobře dopadlo. Naše dívky neumřely, a tak vám můžu slíbit, že žijí šťastně dodnes.

- Miramis (Statečná srdce) -

Blaník

2010

Duchovní zdokonalování aneb každý může konat dobro

Pro náš oddíl je typická jedna činnost, která rozhodně nesmí chybět. Minimálně na letním táboře. Je to duchovní program. Občas nějaký připravíme i na výpravu nebo ho někdo z vedoucích zařadí do programu na schůzky. Jsme věřící oddíl, takže je pro nás naprosto přirozené chodit o nedělích do kostela a mít společné ranní a večerní modlitby. Měli jsme potřebu mít nějaký program, který by nás provázel celou akcí, táborem, jako děti provází etapová hra, ale který by nebyl založen na hrách a na tom, kdo vyhraje nebo prohraje, kdo je nejlepší. Program, který by byl zaměřen na určité duchovní zdokonalování, na růstu vztahu s Bohem, na všímání si druhých lidí a na konání dobra pro ty ostatní. Zkrátka abychom společně vytvořili příjemnou atmosféru a partu lidí, kterým na sobě záleží a nemyslí jen na sebe, ale na Boha a na ostatní. Tohoto programu, narozdíl třeba od etapové hry, se účastní úplně všichni, jak děti, tak i vedoucí a provází nás po celý den, ne jen ráno nebo večer nebo jen v určité části dne.

A v čem tento program spočívá? Je z velké části založen na křesťanských hodnotách. Je ale mylné si myslet, že se tohoto programu

nemůžou zúčastnit děti či vedoucí, kteří nevěří v Boha. Vzhledem k tomu, že v našem oddíle máme lidi, kteří v Boha nevěří, máme to koncipované vždy tak, aby si v tom každý mohl najít to svoje. Nebudu tady představovat všechny duchovní programy, které jsme kdy měli, bylo jich opravdu mnoho. Některé byly zaměřeny na dělání dobrých skutků pro druhé, jindy jsme šli po stopách nějakého světce nebo byl zaměřen na ctnosti. Vzpomenula bych na jeden, který se mi moc líbil. Byl založen na několika částech našeho těla, které každý den používáme – ruce, nohy, uši, oči, ústa a poslední – naše srdce. Vždy ráno byla představena jedna část našeho těla vtipným rozhovorem mezi Bohem a člověkem. Poté každý dostal papírek s obrázkem části těla a s prosebnou modlitbou o to, abychom dokázali tuto část těla využít k užitku těch druhých.

Cílem těchto programů je, abychom duchovně rostli, vážili si těch druhých, byli připraveni jim kdykoliv pomoci, brali je takové jací jsou. Také je to něco, co děláme všichni společně, jak vedoucí, tak i děti. Myslím si, že i díky tomu se může setřít rozdíl mezi malými a velkými, mezi dětmi a vedoucími, mezi prvními a posledními v hrách, protože duchovně se zdokonalovat a konat dobro můžeme bez výjimky všichni, stačí pouze chtít.

- Chobi (Dobromysl) -

Časopis 7. skautského střediska Blaník

69. číslo – SPECIÁL

září 2010

E-mail

casopis@blanik.info

Web

www.casopis.blanik.info

Šéfredaktorka

Julie Kochová

Redakce

Členové střediska Blaník – bývalí i současní

